

Mahir Ünsal Eriş

Türk Edebiyatı Roman

Dünya Bu Kadar

Mahir Ünsal Eriş, 1980'de Çanakkale'de doğdu. Arkeoloji ve tarih okudu. Hayatını çeviriler yaparak ve yazarak sürdürüyor. Gençlerbirliklidir; söylenişi bile güzel.

Kitapları: *Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...* (2012), *Olduğu Kadar Güzeldik* (2013) (60. Sait Faik Hikâye Armağanı), *Dünya Bu Kadar* (2015), *Benim Adım Feridun* (2016), *Öbürküler* (2017), *Kara Yarısı* (2019), *Sarıyaz* (2019), *Diğerleri* (2020), *Gaip* (2022), *Acaip* (2023) *Babil Kulesi Kitabı* (2023), *30 Şahane Kelime* (2023) *Tatil Kitabı* (2024) ve *Bin 9 Yüz Seksen 3* (2024).

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...
Olduğu Kadar Güzeldik
Öbürküler
Kara Yarısı
Sarıyaz
Diğerleri
Gaip
Acayip
Tatil Kitabı

DÜNYA BU KADAR

Yazan: Mahir Ünsal Eriş

Yayına hazırlayan: Nimet Kirşan

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitapta yazım kuralları konusunda yazarın isteklerine bağlı kalınmıştır.

1. baskı / İletişim Yayınları, 2015

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Ocak 2025 / ISBN 978-625-6162-63-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt ÇomoĐlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Dünya Bu Kadar

Mahir Ünsal Eriş

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

yakışıklı babama,
"seni ben doğurdum, bunları ben yazdım sayılır,"
diyen anneme,
minnetle.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

“burası dünya ya hu,
burası bu kadar işte!”

Âh Muhsin Ünlü

-bir-

Bir ikinci kahvaltısı yapacaklardı. Güneş gelmedi. Önce, yarası halen taze olan gönül meselesinden şüphelendiler. Sonra sarsaklığına, serseriliğine verdiler. Karakterinden de, yetiştirilişinden de beklenmeyecek sarsaklıkta bir adamdı Güneş. O cumhuriyet binaları gibi kalıplı, köşeli ve ciddi babanın, evdeki kırlentleri koltukların üstüne astronomik bir geometriyle yerleştirecek kadar düzenine düşkün annenin çocuğu olduğundan şüphe etmemek imkânsızdı. Lisedeyken, hep birlikte Güneşlerde kaldıkları akşamlarda, her şeye, hatta bazıları dış dünyada olmayan bir sürü şeye dikkat etmekten yorgun düşer, erkenden uyuyakalırlardı. Sabah kahvaltısı için en geç sekizi yirmi geç, eller yüzler yıkanıp saçlar taranmış, yatak döşek toplanmış, gömlek kravat çekilmiş halde masa başında olunması icap ederdi. Tuhaf olanı, bu evde, bunları yapmalarını onlardan, Güneş'in arkadaşlarından, bekleyen yoktu. Öğlene kadar uyusalar, kimse gelip dürtmezdi. Tuvalet terliklerini alışılan düzende bırakmasalar, yemek bitince tabaklarını mutfağa götürmeseler, şöyle üstünkörü sudan geçirirmeden eviyenin içine ya da tezgâha bırakıverseler kimsenin kulaklarından tutacak hali yoktu. Üstelik Güneş'in babası, hepsinin liseden hocasıydı ve zaten tabiatı gereği mösyö yaradılışlı bir insan olduğu için

her birine “siz” diyor, hal hatır sorarken bile ikinci çoğuldan ayrılmıyordu. Fakat edebiyatın ulularından birine ait eşyayı metrukenin sergilendiği müzeleri andıran bu evin kimyasında bir dokunulmazlık vardı. İnsanı mıknaatısın ters kutupları gibi eşyadan ve bu durağan ahengi bozacak en ufak anarşiden iten sihirli bir güç, evin düzenini yabancılara karşı muhafaza ediyor gibiydi. Koltuk kolçaklarına serili iğneoyası örtülerin firkete işi kırilentlerin desenleriyle oluşturduğu şaşmaz açıyı bozmaya kimse yeltenmez, yetmişlerden beri daha minderleri bile yumuşamamış koltuklara kışın kenarıyla oturmaktan kimse gocunmazdı. Mükerrerem Teyzelerinin, “Yavrum rahat oturun,” diyen samimi çağrısı bile, evrenin tanrısal ahenginin bir maketi olan bu evde, evin düzenine meydan okumaya cesaret vermezdi. Lojmanlara alışık Mükerrerem Hanım’ın, doğalgaz sobasını eski alışkanlıkla körükleye körükleye yaktığı odalarda ağzı genzi kuruyan ölümlüler, salonda, masanın üstünde duran kesme kristal Paşabahçe sürahidenden âdeta törenle su içerlerdi. Kapağı Bektaşî sikkesi gibi uzun, köşeli, kesme sürahidenden en ufak bir cam şangırtısı çıkarmadan dökülen su, sessizce içildikten sonra, bardağın üstündeki iğne işi gelincik oyalı örtüyü yerine yerleştirmek evin yazılı olmayan kurallarından biriydi. Ve bütün bir ev, haritasını dantellerin çizdiği gizemli bir kurallar ülkesiydi. Çünkü Mükerrerem Hanım için dantel kutsaldı. Dantel, evin kadınına hamarat ve özenli göstermesi bir yana, eşyayı da tamamlayarak zengin gösteren, mukaddes bir düzenle yerleştirildiği mekânı yuvalaştırıran bir tabiat harikasıydı. Bir kere emekti. Bir kadın, dantel işlemeyi muhakkak öğrenmeli, ama tıgla, ama iğneyle, beş şişe, firketeyle, mekikle, yuvasını bir dişi örümcek gibi örmeliydi. Kenarları işlenmiş bir şeylerin olmadığı, bir şeylerin üstüne etaminlerin serilmediği bir ev ancak otel odası, bekâr evi ya da huzurun olmadığı bir başarısız evlilik yuvası olabilirdi. Üstelik dantel tarihi. Kadın

danteli işlerken hayat da devam ettiği için, yapılıp bitirilmiş her şeyde kendi kişisel tarihini biriktirirdi. Sandıkta, Güneş'in ablası Deniz'in bir türlü serilememiş çeyizi için sakladığı kana-vice seccadeyi işlemeye başladığında Güneş'e hamileydi mesela. Ağustosun ortasında, canı şöyle sulu sulu Bilecik ayvası çekmişti de deseni işlerken sarılara geldikçe ekmek ayvasının mayhoş kokusunu damağında duyar gibi ağzı sulanmıştı günlerce. Günler sonra Turan Bey, bir yerlerden tatsız tuzsuz sera ayvası getirip de nefsinin azıcık köreltene kadar, sarılara geldikçe kasnağı sıkılmaktan parmakları acımıştı. Şimdi anısı, seccadeye işlediği, Mescid-i Aksa'yı andıran caminin kubbesindeki sarılarda yaşıyordu. Ve Deniz, ikincisinde bari, doğru dürüst bir evlilik yapar da çeyizini evine alırsa daha da yaşayacaktı şüphesiz; Mükerrerem Hanım'ın kendisinden bile çok. Kesme kristal sürahi takımının üzerindeki iğne işi örtüleri, altı-yedi yıl önce, Turan Bey ayağını kırdığı zaman işlemişti. Öğrencilerinin andığı adıyla, "Mösyö Turan", yıllardır bir görev gibi her sabah giydiği rügan iskarpinleri Ankara'nın edepsiz kar ve donuna teslim olunca, dönen bileğiyle oracığa yığılıp kalmıştı da kırığın acısıyla, okulun önüne yeni yapılan zemin taşlarına söylenen öğretmen arkadaşlarının arasında dakikalarca ambulans beklemişti. "Kaç yaşındaysan o kadar gün durması gerekiyor muş alçının," diyen taksicinin eve getirdiği Turan Bey, üçlü koltuğa, Mükerrerem Hanım'ın intizamlı dünyasının tam ortasına bir meteor gibi düşmüştü. O zaman elli üç yaşındaydı. Ama alçısını elli üç gün değil tamı tamına on iki hafta tuttular. Mükerrerem Hanım kocasının, mukaddes nizamının tam ortasında bir kara delik açan varlığıyla delirmemek için kendini iyiden iyiye ev işine ve dantele vermişti. Kristal sürahi takımının örtüleri, holün duvarındaki etamin işi *Su Kenarında Saçını Tarayan Kadın* tablosu, Deniz'in çeyizindeki nişan bohçasının iğneoyaları ve biri fiskos, dördü zigona beş şiş sehpa takımı

hep o zamanın ürünüydü. Hatta sehpa takımını bitirip kolaladıktan sonra gerdiği telleri salonda oraya buraya yerleştirince Turan Bey söylenecek gibi olmuş ama çaresizliğinin farkına varıp, muhtaç olduğu kadının azıcık patronluk etmesinde bir sakınca görmediğinden susmuştu. Mükerrerem Hanım evlendirildiği günden beri kocasına büyük hürmet duyar, onu çok severdi. Ama yine de hareketi, iniltili kıpırdanmalardan öteye gidemeyen hantal bir erkek bedeninin salonunun tam ortasında durup durması sinirine dokunuyordu. Turan Bey'in salonun en prestijli yerinde yatıp kalması, bir kere en azından zigonlardan birinin hep üçlü koltuğun yanı başında durması demekti. Turan Bey suyunu, yattığı yerden okuduğu kitaplarını, kendi deyimiyle "ıstırapları artınca" içtiği ilaçları, yakın gözlüğünü ve alçının içindeki delirtici kaşıntıya çare olan yedi numara örgü şişini bu sehpanın üstüne koyuyordu. Bazen o kadar çok kitap birikiyordu ki başucunda, bunlardan bazılarını, hatta gazetelerini, halının üstüne bırakıyor, öylece uykuya dalıyordu. Mükerrerem Hanım, kocasından habersiz kitapları gazeteleri alıp yerlerine yerleştiremiyor, uyanır uyanmaz kocasına alçak perdeden serzenişli sözler mırıldanıyordu. "Şunların birini okuyup bitirsen de öbürünü sonra istesen olmuyor mu Turan Bey?" diye soruyordu. Turan Bey karısının cahilliğine gücendirmeden gülümsüyor, "Bir kitapta öbür kitabı çekiştirdiği oluyor yazarın, ikisini üçünü birlikte okumak gerekiyor o yüzden," diye alay ediyordu. Mükerrerem Hanım'ın huzursuzluğu bitmiyordu ama. Evvelden, her gün evi kabaca süpürür, cumartesi günleri de dip köşe temizlik yapardı. Turan Bey'in "muvakkat yatalıklığı" meydana geldiğinden beri, haftada bir, Güneş'in desteğiyle Yedinci Cadde'deki Sim Pastanesi'ne, çay içip hava almaya çıktığı vakitte hızlandırılmış ve dışarıdan bakana manyakça görünebilecek bir temizlik başlıyordu evde. Bir-bir buçuk saat içinde camlar siliniyor, taşlar, küvetler,

lavabolar ovuluyor, yolluklar silkelenip yerler cilalanıyor, halı fırçalanıyor, gümüşlüğün her köşesi ve içindeki onca incik cıncık kırklanıyordu. Ağzında, Sim'in karbonatlı çayının burukluğu, ciğerlerinde sokak havasının serinliği ve koltukaltlarında değneklerin ağrısıyla eve dönen Turan Bey, tüm evi "klorak" kokusu içinde ve camlar açık, buz gibi buluyor, bir süre buna söyleneiyordu. "İnsan yatıyor burada, Mükerrerem Hanım, insan. Araban karpuzu değil! Öğrenemedin şunu," derken, dünyadaki kırılan tek ayakmış gibi muamele görsün istediği şişmiş sağ ayağını karısının gözünün içine baka baka, bir güzel koltuğun arkalığına kaldırıyor, boncuklu dantelin üstüne koyuyordu. Mükerrerem Hanım'ın, Güneş'in üniversite sınavının iptal edildiği sene işlediği boncuklu dantelin üstüne.

Mükerrerem Hanım, dantele Akşam Kız Sanat'tayken meraklanmıştı. Turan Bey'i ilk kez gördüğü, tanıdığı yerde. Nazari derslerde, özendiği başarıyı hiçbir zaman yakalayamamış olsa da tatbikî elişi derslerinde hem iyiydi hem de kendini vererek çalışıyordu. Yalnızca dantel ve örgüde değil, dikiş ve ev ekonomisi derslerinde de kabiliyetiyle kendini gösteriyordu. Matematik, edebiyat, tarih, eh şöyle böyleydi ama kimse onun gibi teyel atamaz, fisto dikemez, sutaşı çekemezdi. Makrameye eli çok yatkındı, sıfıra sıfır patron keser, diktiğinin belini, omzunu üstünde dikmiş gibi cuk oturturdu. Turan Bey, Mükerrerem'in edebiyat derslerine giriyordu. İlk iki sene edebiyatı Şükriye Hanım'dan almışlardı. Üçüncü senesinde Şükriye Hanım'ın Madran'da, gazoz fabrikasında muhasebe müdürü olan kocası kalp krizi geçirip ölüverince kadıncağız emekliliğini istemiş, memleketi Gölcük'e dönmüştü. Turan Bey okula, ilk görev yeri olan bu, Akşam Kız Sanat'a o yıl gelmişti. Zayıflığıyla, olduğundan da uzun görünen, hep giydiği kahverengi takımı, yağ rengi süveteri ve açık kumral saçlarıyla tarçın kabuğu gibi bir delikanlıydı. Okulun sivilceli, fotoromanlı ve jile içine boğazlı kazak giymiş kız-

ları arasında büyük bir dalga yaratmıştı gelişi. Yüzüne bakılır cinsten olsa da öyle ahım şahım bir yakışıklılığı yoktu aslında bu yeni edebiyatçının. Ama okuldaki hocaların hemen hepsi ya yaşlı ya da evliydi. Turan Hoca değildi. Gürültüye patırtıya kızdılar mı kızların saçlarının beliklerine asılıp yolaklayıveren, kimisi öfkelenmiş mi “kancıklar” diye bağırtilar koparan, öğrencisini akranının gözü önünde küçük düşürmekten hiç çekinmeyen eski usul, kaba saba, hoyrat hocalarla doluydu okul. Ama Turan Hoca kibardı, bütün öğrencilerle sizli bizli konuşuyor, birini tah-taya kaldıracaksa “matmazel” diye sesleniyor, kendi aralarında konuşup kaynatanları bile, “Hanımlar, konuşacaklarınız varsa bahçeye buyrun, idareden soracak olurlarsa benden müsaadeli olduğunuzu söyleyin, meselenizi halledince vaktimiz kaldıysa yeniden teşrif edin lütfen,” diye incitmeden uyaran beyefendi bir gençti. Sırası geldi mi duygulu şiirleri, en ufak bir mahcubiyet ifadesi göstermeden coşa bağıra okuyor, eski edebiyat kadar yeni çıkan kitapları da biliyor, sinemadan, müzikten anladığını belli eden kimi ifadeleri, anlattıklarının arasına umursamaz bir sakinlikle sıkıştırıveriyordu.

Çok zengin diyorlardı Turan Bey için. Değildi oysa. Babası Kore’de savaşmış, esir düşmüş bir gaziydi. Oradayken, İstanbul’da gümrük, navlun işleri yapan zengin bir adamın oğluyla can arkadaşmış diye anlatılırdı. İki sefer kılı kılına hayatını kurtarıp, tüm esaretleri boyunca neredeyse bir an bile ayrılmayınca asker arkadaşlıkları kan kardeşliğine, dönüşte yakın arkadaşlığa ve nihayet ortaklığa dönüşmüş. İşler iyiden iyiye büyüyünce de Turan Bey’in babası Hasan Fehmi Bey, Kore’deki silah arkadaşının kredi ve muavenetiyle birden bine yükselttiği sermayesini alıp, teşebbüslerini memleketinde sürdürmek üzere Aydın’ın yolunu tutmuş. O vakitler lisede leyli olan Turan’ıysa İstanbul’da bırakmış. Edebiyata daha bıyığının yeni terlediği zamanlardan beri meraklı olan oğlu bu havailik-

ten bir an önce kurtulsun diye erkek lisesini bitirir bitirmez de Fransa'ya ekonomi tahsiline göndermiş. Sonuç hüsrana. İki lafı bir araya getirecek kadar Fransızca bile öğrenemeden hülyalar içinde geçen iki koca yıl, sergiler, konserler, sahaflar ve içkili, dumanlı ev toplantıları ve koca bir boşluğa harcanan bir dünya para. Döner dönmez, edebiyat fakültesine kayıt ve Baudelaire tercümeleri etüt edeceğine sanarak başlayan bir edebiyat eğitimi mücadelesinde Dede Korkut dersi yüzünden uzayan okul. Ama bolca kitap, bolca roman, şiir, hikâye ve temsil.

Turan Bey'in babası Hasan Fehmi Bey, Kore'de savaşır esir düştüğü yılları, hayatının en önemli olayı ve sonraki tüm olayların başlangıcı olmasından ötürü sürekli göz önünde tutmayı, her fırsatta lafı oraya getirmeyi severdi. Ne zaman Kore'den, oradaki kahramanlık ve esirlik günlerinden bahsetse, her daim sinirli olan çehresi gevşer, yüzünün bıçak kesiği gibi kati çizgileri yumuşayarak yuvarlak ve müşfik kırışıklıklara dönerdi. "Türk'ün ateşle imtihanıydı!" derdi, lafı geçince. Oğlunun kitaplarının birinin adıydı bu söz, çok severdi onun olmadığı ortamlarda kullanmayı. Hayatının doruk noktası saydığı o yıllardan kalan izleri ömür boyu taşıdı da. Sırtında sağ omuzdan koltukaltına doğru yirmi üç dikiş, şifası bulunamayan uykusuzluk, hafıza zayıflığı ve karanlıkta kalamama, yalnız duramama. Oysa ömrünün son günlerine kadar, yakaladığı her fırsatta anlattığı kahramanlık destanının arkasında, karabasan kâbuslarla peşini hiç bırakmayan kalın bir korku perdesi çekiliyordu. Askerliği Ayaş'a çıkınca sevinmişti Hasan Fehmi Bey. Cihan Harbi'nin ikincisi de geçip gitmiş, dünyanın üstünden o kara örtü çekilmişti, pırıl pırıl bir başkent yeşeriyordu Anadolu'nun göbeğinde. Gidip görenler, tayinle gelenler anlata anlata bitiremiyorlardı Ankara'yı. Ulus'u, Gençlik Parkı'nı, Yenişehir'i, geniş ferah bulvarlarda yayılan otomobilleri, kolalı gömlekleri, cilalı iskarpinleriyle çarşıları, kaldırımları ar-

şınlayan genç cumhuriyetin yeni şehirliilerini göreceğini, aralarına karışacağını düşününce heyecanlanmıştı.

Acemiliğini yeni bitirmişti ki bir gün yemekhanede topladılar hepsini, bir ahşap çamaşır teknesinin içinden sırayla kura çektiler. Boş çekenler alayda kalacaklar, Kore'yi çekenler ertesi sabah Etimesgut'a sevk edileceklerdi. Şansı bir tek orada yaver gitti. Üç kişiydiler. Askerliğin ilk günlerinden beri kanları kaynamış, birbirlerini koruyup gözeten üç arkadaş. Şansına, Kore'yi çekenlerden olmuştu üçü de. Keşanlı Nalbant Şekip, İstanbullu Tevfik ve Hasan Fehmi. Şekip'in namı lakap değildi, askere gelmezden evvel sivilde hakikaten de nalbantlık ederdi. Babasından yadigâr mesleğinden askere gelene kadar ekmek yiyen bu talihsiz Roman çocuğuna, alayda da demir-kaynak işleri yaptırıldardı. Eğlenceli, edepsiz fıkralar anlatan, tarağıyla gırnata sesi çıkararak askerliğin en bıkkın anlarını bile neşelendirmeyi başaran, dünya yansa içinde yorganı yok, gamsız bir çocuktu. İyi niyetli, temiz kalpli ve çalışkandı. Gelgelelim talihi, can arkadaşları Hasan Fehmi ve Tevfik Bayrak gibi yaver gitmedi. Kunuri'deki büyük çarpışmalardan birinde, dibinde patlayan havan topunun şarapnelleri göğsünü paramparça etti. Mezarı bile olmadı hiçbir zaman. Oysa yirmi bir gün süren gemi yolculuğunda ne kadar da neşeliydi. Çoğu ilk kez deniz görmüş eratin büyük bir kısmı güverte köşelerinde kusacak yer ararken o sanki savaşa değil de arkadaşlarıyla kayıp bir cenneti keşfe gidiyor gibi mutlu ve heyecanlıydı. Hasan Fehmi'yle Tevfik korkuyorlardı. Hem de çamaşır teknesinin içinden çektileri kâğıtta "Kore'de muvazzaftır" yazısını gördükleri andan beri, her gün sinsice, biraz daha artan bir korkuyla. Acemi eğitiminin üstüne Etimesgut'ta yaptıkları talimler de savaşmaya yetecek gibi değildi. Hem adlarını bile daha yeni duydukları, neye benzediğini hiç bilemedikleri bir memlekette savaşmak ne olursa olsun zordu. Daha da zoru askerlik yapmaya diye çıktıkları evlerinden

şimdi çok daha uzağa, dünyanın nerede olduğunu bile bilmedikleri bir ucuna savaşmaya gidiyor olmalarıydı. Gemi fenaydı, deniz fenaydı, sıcak fenaydı, ekmekler yetmiyordu. Ekmeğin kıtlığına çare olsun diye çıkarılan patatesten hepsi kabız olmuştu. Arkasından mercimeğe sabunu dayadılar, bağırsaklar çözüldü ama ne çözülmeye. Zaten bir türlü alışamadıkları klozetler hacete yetişmez oldu. İlk limana kadar perişan oldular. Talimler sürüyordu gemide, bir de Kore’de devam eden harpten havadisler veren günlük gemi gazetesi çıkmaya başladı. Askerler birbirlerini, bu gazeteleri içi doldurulmuş külahlar halinde denize atarken görüyorlardı sık sık.

Kolombo diye bir yerde demirlediler sonra, askerler için un alındı, tüm ihtiyaçlar ikmal edildi, ekmek yapıldı. Alınan unun yarısından çoğu kurtlu çıktı gerçi ama ekmekler bir vakit idare etti erati. Bir de ilk kez gördükleri hindistancevizi ve ananasın bolluğu epey oyaladı onları. Hemen hemen on günlük bir yolculuğun daha ardından, öğle yemeğinden az sonra Pusan Limanı’na girdiklerinde Hasan Fehmi’yle Tefvik’in akıllarında bir tek şey vardı: Korku. Geriye dönememenin, mezarsız bir ölü olmanın, bir askerî anıtta bir satırcık isim olarak kalmanın, uzuv uzuv parçalanmanın korkusu. Bu korku, daha önce tanıdıkları hiçbir şeye benzemiyordu. Şahdamarlarını patlatıp ağızlarından çıkacaktı sanki. Ertesi günü karaya çıkacakları vakit geldiğinde bir bayramyerinin içine düştüler, rıhtımda şenlik büyüktü. Türk bayrakları sallayan yüzleri sarı, çekik gözleri güneşte iyice çizgileşmiş çocuklar gülerek bağırişiyor, bu şamataya bir de Amerikan Bandosu ve kalabalığın uğultusu ekleniyordu. İndiler; törenler yapıldı, hediyeler verildi, marşlar, şarkılar söylendi. Ardından bir trene doldurulup başka bir şehre gönderildiler. Sokaklarında açlık, ucuz insan eti ve Amerikan askerî küstahlığı gezinen küçük, yoksul bir şehre. Makaslarda karşılaştıkları trenlerin hepsi, benizleri ağarmış Çinli

***Bu dünya, geçmişin anıları ve geleceğin
belirsizliğiyle şekillenirken, her insan kendi
hikâyesini yazmaya çalışıyor...***

Dünya Bu Kadar, küçük bir “ikinci kahvaltısı”nın etrafında şekillenilen nesillerin, olayların ve duyguların iç içe geçtiği bir hikâye.

Güneş’in hikâyesiyle başlayan olaylar bizi Kore Savaşı’nın tozlu yollarına, Mükerrerem Hanım’ın dantellerle bezeli dünyasına, ansiklopedilerin tozlu sayfaları arasında kaybolmuş Korhan’la Fevziye’nin hayatlarına ve daha nicelerine taşıyor.

Dantel motifleri gibi işlenmiş bu hikâyelerde, gündelik hayatın sıradan gibi görünen detaylarıyla yüzleşecek, kendinizi bazen bir sofrada, bazen de kalabalıklar içinde yalnız hissedeceksiniz.

Dünya, gerçekten bu kadar mı? Yoksa daha fazlasını görebilmek için başka bir yerden mi bakmamız gerekiyor?

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 235

Sertifika no: 44918

ISBN 978-625-6162-63-1

9 786256 162631

DK
Doğan
Kitap